

Istentisztelet 2021. november 21.

A megpróbáltatások célja

Fohász: *Ha az Úr nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknék. Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, Uram, támogatt engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet. **Ámen** (Zs 94,17-19)*

Kezdő ének: 270,1-2 – *Légy csendes szívvel és békével...*

Fennálló ének: 275,1 – *Az Úr Isten az én reménységem...*

Fő ének: 275,2-6 – *Benne élek, haláltól nem félek...*

Lekció: Jakab 1,1-12 A kísértés célja és eredete

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája üdvözetét küldi a szórványban élő tizenkét törzsnek. **2** **Teljes örömmel tartásatok**, testvéreim, amikor különféle **kísértések**be estek, **3** tudva, hogy **hitetek próbája állhatatosságot** eredményez. **4** Az **állhatatosság** pedig tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül. **5** Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja. **6** De hittel kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt. **7** Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, **8** a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember. **9** A szegény sorsú testvér a méltóságával dicsekedjék, **10** a gazdag pedig megalázott voltával, mert elmúlik mindez, mint a mező virága. **11** Mert felkel a nap nagy hősséggel, és elszáritja a füvet; a virága elhull, és szépsége elvész. Így sorvad el vállalkozásaiban a gazdag is. **12** **Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart**, mert miután **kiállta a próbát**, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.

Imádság:

Szerető mennyei Atyánk, jelenlétedbe vágyunk, hogy Előtted elcsendesedve tudjunk visszatekinteni életünk elmúlt szakaszára. Vágyunk arra, hogy közeledben lecsendesedjen szívünk, megnyugodjon a lelkünk és békességre leljünk Nálad. Annyi teherrel küszködünk, annyi minden nyomaszt, elszomorít meg nyugtalanít. Sokszor nehezen viseljük, hogy nem értjük, mi miért történik velünk. És bánt az is, hogy kevés türelmet, megértést, együttérzést tanúsítunk sokszor még szeretteink iránt is, mert átadjuk magunkat a különféle gondoknak, bajoknak. Ebben az állapotunkban kiáltunk Hozzád kérve, könyörülj rajtunk! Vedd le rólunk bűneink terhét, oszlasd a homályt, amely eltakarja látásunkat, hogy felismerjük jelenlétedet és áldó kezed nyomát ott, ahol azt addig nem láttuk. Kérünk, ajándékozz meg élő reménységgel az Úr Jézus Krisztusban, egyénenként és közösségként is, hogy e földön szent gyülekezeted dicséretet zengve áldja nevedet. Így ajándékozz meg ígéd üzenetének megértésével, befogadásával, megélésével. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk. **Ámen**

Igehirdetés előtti ének: 338,3 – *Tisztogass bár bajjal olykor engemet...*

Textus: Rm 5,1-5 A megpróbáltatások célja

Mivel tehát **megigazultunk hitből, békességünk van Istennel** a mi Urunk Jézus Krisztus által. *Őáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében. Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekiünk adott Szentlélek által.*

Kedves Testvéreim,

Az egyházi év utolsó vasárnapját, az örök élet vasárnapját ünnepeljük ma – még a meghirdetett korlátozások nélkül. Ezzel lezárunk egy időszakot. Van, ahol az év során elhunytakról külön is megemlékeznek ilyenkor, hiszen a fájdalmas veszteségeket nehéz feldolgozni és elhordozni. Napi igénk Jakab leveléből a megpróbáltatásokról szól. Arról, hogy a hívő ember másképp kezeli, másképp éli meg a megpróbáltatásokat, és reménység szerint másképp is jön ki azokból – megerősödve, megvigasztalódva. Kívánom, hogy legyen ez igaz különösen a gyászolók, szomorkodók életében. Hiszen Urunknak nem célja, hogy minket gyötörjön, vagy szenvedéssel sújtsa – csak az a kérdés, mi felismerjük-e a megpróbáltatások hozadékát, áldását az életünkben?

Először is jó megnézni, kik a levél címzettjei. *„Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgálja üdvözletét küldi a szórványban élő tizenkét törzsnek.”* Tehát anyagilag és lelkileg nehéz helyzetben, Palesztinán kívül, szétszórtságban élő zsidókeresztyének ők, mondhatjuk, hogy a lelki Izrael. Akiknek nem könnyű megélni ezt a tényt, a sok megpróbáltatást. Szeretném aláhúzni, hogy **élő hitű** keresztyénekről van itt szó, nem hitetlenekről vagy pogányokról. Mert bizony nekik sem könnyebb szembenézni a megpróbáltatásokkal. De most ne velük foglalkozzunk, inkább azt keressük, hogy **hogyan élhetnénk** úgy, hogy a nekik küldött eligazítás számunkra is útmutatás legyen.

Kedves Testvéreim, nem könnyű a hívő embernek sem megérteni, miért enged meg Isten ilyesmit. Ezért jó, ha keressük a megpróbáltatásoknak nem az **okát**, hanem a **célját**. Ugyanis sokszor ott vétjük el a dolgokat, hogy az okot szeretnénk megtudni – és nincs ok. A célt meg nem látjuk, nem is keressük. A levél címzettjeinek is fontos a megértéshez tudni, hogy **a megpróbáltatást Isten adja** – mégpedig a **javunkra** adja. Ebből következik, hogy *„Teljes örömmel tartásátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudva, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez”*.

Odáig még csak eljutunk, hogy **beletörődünk** – mert mi mást is tehetnénk, jobb esetben **elfogadjuk** a megpróbáltatást. De hogy örömmel tegyük, sőt, hogy ezt **teljes örömmel tartásuk**, az azért soknak tűnik, ugye? A kísértés kifejezés jelzi, hogy a *megpróbáltatás*, vagy a *hit próbája* mindig egyúttal **kísértés** is, vajon megmaradunk-e, kitartunk-e, hűségesek vagyunk-e az Úrhoz, tudjuk-e kinek hiszünk? És nem maga a próba megléte az öröm oka, hanem az a tény, hogy **Isten van mögötte**, hogy Tőle jön, **Ő próbálja** a hitünket. Próbálja, és **neveli** meg **edzi**. Vagyis ez által akar előbbre vinni az **Ő útján**, ez által akar nekünk **növekedést** adni. Így már mindjárt másképp hangzik, hogy *„teljes örömmel tartásátok”*.

Kiderül mindkét igéből, hogy a próbatételek **végcélja** az állhatatosság. Ahogyan például Ábrahám is megerősödve jött ki a próbából, amikor Istennek engedelmességgel kész volt feláldozni Izsákot – hiszen olyan **meggyőző bizonyítékát** kapta Isten hűségének, amit csakis ilyen körülmények között kaphatott!

Igen, a hit próbája, amikor mindenféle megpróbáltatásokkal kell szembenéznünk, az mindig a javunkat szolgálja, Isten **rejtett áldásainak a hordozója**. Ezért biztat Jakab minket is: *„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.”* Olyan **boldogságról** ír, ami **csak az Úrban** ismerhető meg, de mivel nem e földi élet értékeihez kötődik, ezért maradandó, mint ahogyan állhatatos a hit is, amiből fakad. Kérjük azért hittel azt a bölcsességet, amellyel a megpróbáltatásokat el tudjuk fogadni és örömmel elhordozni, nem panasszal és nem kételkedve.

Itt szeretnék rátérni a Római levélből alapigeként felolvasott szakaszra, hiszen ez is a megpróbáltatások céljáról szól. Mert **mindig van Istennek célja azzal, amit cselekszik** az életünkben. A hívő embernek az a **kiváltsága**, hogy ezt tudhatja, hiheti, hiszen nem a sors vagy bármilyen meghatározhatatlan hatalmasság, netán a véletlen kezében van az élete, hanem **Isten kezében**. A kérdés csak az, hogy amennyiben hitben járunk, és erről tudunk, akkor **vajon** ebből mennyit is élünk meg?

Kedves Testvéreim, egészen konkrétan van most az életünkben egy általános megpróbáltatás, ami szinte az egész emberiséget érint. Hívóként ezt **hogyan** éljük meg, **hogyan** fogadjuk, **hogyan** viszonyulunk hozzá? **Vajon látható-e** rajtunk, magatartásunkon, hogy hitben elfogadott próbatétel ez a számunkra? Olyan, ami Istentől van, és hisszük, hogy **Ő** a javunkat munkálja vele, hogy ezzel is állhatatosságra tanít? **Vajon mennyi** mulasztásunk, vétünk van csak ezen a téren is? És természetesen a személyes életünkben is vannak próbatételek. **Mit** kezdünk velük, **milyen** üzenete van életünknek a környezetünk számára az Úrban való hitről, a Vele való járásról, az Iránta való bizalomról?

Nem véletlenül kezdődik a Rm 5 így: *„Mivel tehát megigazultunk hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által”*. Mert a próbatételekhez való helyes viszonyulás feltétele a **békesség Istennel**. Az a **helyreállt kapcsolat**, ami az Úr Jézus Krisztus által adatik, amikor **Ő belép** valakinek az életébe. Amikor *„megigazultunk hitből”*. Vagyis elfogadtam az **Ő** kegyelmét, bűnbocsánatát, azt, hogy Isten, mint igaz bíró, Jézusért úgy tekint rám, hogy nekem tulajdonítja az **Ő** igazságát és feloldoz, **megbékéltet** magával. *„Megigazultunk hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által”*. És van reménységünk, ami üdvösségre szól: *„Őáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében”*. Ennek az ígéretnek a fényében a megpróbáltatás **nem tragédia**, hanem annak a **bizonyítéka**, hogy Isten komolyan tekint ránk, úgy, mint gyermekeire, akiket szeretettel nevel.

„Dicsekszünk azzal a reménységgel” – meg a hozzá vezető megpróbáltatásokkal, írja Pál. És ez a dicsekvés azt az örömet fejezi ki, amire Jakab biztat a levele elején. Az

út, amely oda vezet, nem könnyű: *megpróbáltatás, állhatatosság, kipróbáltság, reménység* az egyes állomásai. Valljuk meg, hogy mi bizony egyből **csak** a reménységet szeretnénk... Azt pedig olykor összekeverjük az emberi reménykedéssel, ami persze hogy jó, de csak földi síkon mozog, csak horizontálisan. Ezzel szemben az **Istentől való reménység nem bizonytalan**, nem olyan, hogy „hátha, ki tudja, reméljük...”, **hanem biztos**. Olyan biztos, hogy Pál azt mondja: a reménység nem szégyenít meg. Azaz nem követi csalódás, megszegyenülés, mert az **Úr Jézus váltságművére épül**, ezért nem légbuborék, hanem biztos, és megmarad, megtart.

„Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által”.

Kedves Testvéreim, könyörögjünk azért és engedjük, hogy a szívünkbe áradjon az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által, hogy hittel tudjuk elfogadni Isten kezéből a megpróbáltatásokat, és hogy azok szolgálják a hitünk állhatatosságát, kipróbáltságát és azt az élő reménységet, amely föléemel a gondoknak, bajoknak, és megtart az Úr Jézus megváltó szeretetének bizonyosságában. Hadd legyen olyan reménységünk, amely nem omlik össze, amikor a legnagyobb szükségben vagyunk, hanem készséggel adhatunk róla számot bárkinek, mert biztos, igaz és hiteles és nem szégyenít meg. **Ámen**

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, bűnbánattal valljuk meg, hogy nem tudjuk teljes örömmel tartani a megpróbáltatásokat, hiányzik belőlünk az állhatatosság, kipróbáltság, meg az a reménység is, amely nem szégyenít meg. De köszönjük a biztatást, hogy Benned, Veled mindez valósággá lehet. Ajándékozz meg a bűnbánat Lelkével és a hit általi megigazulásból fakadó békességgel, hogy örömünk teljes legyen. Az emberi reménykedés helyett hadd legyen élő reménységünk Benned, ami nem szégyenít meg, s tudjunk róla mindenkor készséggel számot adni mindenkinek. Hiszen a megpróbált hit sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból is. Hadd vezessenek életünk próbái ilyen hitre, Veled való kapcsolatra minket.

Együtt érezve a gyászolókkal, szenvedőkkel, vigasztalást keresőkkel kérünk, erősítsd őket harcaikban, hogy el ne fogyatkozzon a hitük, s hogy ne inogjon meg Beléd vetett bizalmuk. Hadd erősödjön állhatatosságuk és növekedjen el nem múló reménységük az által, hogy Beléd kapaszkodnak. Valamennyien kérünk, erőddel elménket készítsd, gyenge hitünket erősítsd az által is, hogy a próbák között tapasztaljuk sebeket gyógyító, könnyeket letörő szeretetedet. Urunk, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van Tenálad. Maradj oltalmunk, vigaszunk, reménységünk. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: „Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.“ *Ámen* (2Thessz 2,16-17)

Záró ének: 402 – Ó, örök hatalmú mennyei szent Isten...